

[Poul Møller.]

taget fat på afviklingen. Er der da givet en rimelig kompensation? Er det da således, at man må sige, at regeringen virkelig har forsøgt gennem den højtærede finansministers forslag at veje op, hvad nu tabes for dem, der før har fået særlig glæde af det billige rugbrød, den billige mælk og skotøjsrabatmærkerne? Ja, det sker dels gennem skattelettelse, dels gennem forslag om for-højelse af børnetilskuddet, dels gennem indførelse af visse nye sociale foranstaltninger — som jeg lagde mærke til at det ærede medlem hr. H. C. Hansen hilste med glæde, og som vi altså skulle have håb om at kunne gennemføre — for sygekassernes vedkommende og for erhvervsvejledningens vedkommende; endvidere hjælp til enlige mødre og hjælp til gamle, der vil arbejde, ved siden af at de oppebærer aldersrente, og endelig ajourføringen af de egentlige sociale ordninger, aldersrente- og invaliderenteordningen, således at disse mennesker får en kompensation for prisstigningen.

Det ærede medlem hr. H. C. Hansen har, ligesom det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) gjorde det i en mandagskronik i „Nationaltidende“ i denne uge, antydet, at man ikke rigtig fra regeringens side har efterfulgt den højtærede fiskeriministers udtalelser om, at nu skulle man holde igen, nu skulle man være tilbageholdende og passe på. Jeg har nu læst den højtærede fiskeriministers udtalelser på den måde, at han advarer imod en overbudspolitik, at han advarer imod, at man foreslår et eller andet, som staten ikke har råd til. Det er der imidlertid slet ikke tale om i denne problemstilling, det er der slet ikke tale om i det lovkompleks, her er forelagt. Her vejes krone op for krone, her vejes udgiftslettelse i statsbudgettet op imod lettelse for befolkningen på andre områder. Jeg tror roligt man kan sige, at hvis socialdemokratiet, hvis det ærede medlem hr. H. C. Hansen er villig til at gå ind for det samme princip, som kompensation for alt det, de foreslår, alt det, de gerne vil have, at anvise lettelse på statsregnskabet, så vil regeringen være til at tale med; så vil i hvert fald mit parti synes, det var rigtigt at lade skattelettelse modsvares af udgiftslettelse, så vi kunne komme videre ad denne udgiftsreformvej.

Man har sagt fra socialdemokratiets side, at her er ingen lettelse til de mindste indkomster, til dem uden børn; man tænker

vel først og fremmest på — som jeg har set det i et blad —, at de mennesker, der er så dårligt stillede, at de ikke betaler skat, ikke får nogen skattelettelse. Det er klart; man kan ikke give skattelettelse til mennesker, der ikke betaler skat. Men hvordan skulle man nogensinde kunne lette skattetrykket her i landet, hvis det forhold, at nogle ikke betaler statskat, skal medføre, at vi ikke kan foretage skattelettelse, bringe skatterne nedefter, fordi det ikke bliver retfærdigt overfor dem, der betaler nul, for dem kan man ikke give nedsættelse? Vi stopper op og sætter bom for enhver nedsættelsespolitik, hvis det synspunkt overhovedet anerkendes her i tinget, at man ikke kan lette skattebyrden, fordi der er nogle mennesker, der ikke betaler skat.

Hvem har nu disse meget lave indkomster? Hvem er det, der ikke får nogen skattelettelse, fordi de ikke betaler skat? Ifølge indkomststatistikken er der tre hovedgrupper af personer, som ligger under den indkomstgrænse, der er afgørende for, hvorvidt man skal betale statskat. Det er husassistenter, det er lærlingene, det er personer ude af erhverv. For husassistenternes vedkommende kan man i hvert fald sige, at de mærker ikke stigningen i brødprisen og mælkeprisen. Det er normalt, at de får kosten udover og ved siden af lønnen, som et bidrag til lønnen. Det vil altså sige, at det er den husstand, som husassistenten hører til, der kommer til at mærke stigningen i rugbrødsprisen og mælkeprisen, således at der intet er og intet kan opstilles af regnskaber for denne persongrupper vedkommende med hensyn til en prisstigning, som ikke modsvares af en skattelettelse.

Gruppen „personer ude af erhverv“ omfatter fortrinsvis rentemodtagere, som får hjælp på anden måde; de er forøvrigt nu gennem en række år blevet pristalsreguleret gang på gang, selvom de i virkeligheden ikke har mærket og ikke har fået de skattestigninger, som har medført pristalsstigningerne. De har derved opnået en forhøjelse af deres reale levestandard i de senere år gennem pristalsreguleringer og har fået kompensation for en pristalsstigning, som de ikke har mærket på deres eget budget.

Forliget i marts 1950 byggede præcis på de samme principper som de forslag, den højtærede finansminister nu har fremsat. Dengang betegnede den daværende finansminister, det ærede medlem hr. H. C.